

НІНА МУДРИК-МРИЦЬ

ПОЕЗІЇ

КАЛИНОВА
СОПІЛКА

КАЛИНОВА СОПІЛКА

Дорогий
Милий докторові
Ярославові

Музиканте
- пам'ятка від
з моїх камінових
стенок-

широкосерцею
Ліна Бударів - Мриць

Львів,
липень 1983

NINA MUDRYK-MRYC

GUELDER-ROSE'S FLUTE

POEMS

Illustrated by the author

ISSN 0384-6075

UKRAINIAN CANADIAN WRITERS' ASSOCIATION "SLOVO"

TORONTO

1983

EDMONTON

НІНА МУДРИК-МРИЦ

Калинова Сопілка

ПОЕЗІЇ

Об'єднання Українських Письменників у Канаді "Слово"

Торонто

1983

Едмонтон

Редація: Світлана Кузьменко
Мистецьке оформлення автора

**
*

Слово приніс Білий Голуб
В душі відкрите вікно.
Виріс із нього колос —
І хлібом стало воно.

Кришки у моїх долонях —
Голодним на всіх шляхах...
Не дякуйте, ні, не треба,
Хліб вам приніс Білий Птах.

СТЕЖКА

ЗА СОУЛИЕМ

**
*

На флюярі журкітливого потоку
Грає провесна замріяні пісні,
Заплітає в коси, як щороку,
Сонця променів стрічки рясні.

Ось спалахують у пуп'янків щілинах
Зелен-вогники усмішками надій:
Роззолотить соняшна жарина
Світло в силі й величі усій.

Теплі ласкою святі долоні Божі
Чудо-таїну кладуть в кивот землі,
Джерело життя в підземнім ложі
Будиться в набряклому зерні.

**
*

Ти наказав мені втішатися й терпіти,
Поклав до стіп колюче терня й квіти,
Намітив шлях мені камінний і стрімкий.

До сонця линути Твоя казала сила
І падати й знов розпростати крила,
Любити дужий лет до голубих висот.

Ненавість і любов Ти вклав мені у груди,
Казав, водно, хотіти змагу й труду,
Наказував, водно, горіти й не згорять.

І я люблю мій шлях камінний і тернистий,
І соняшний, весняним квітом чистий,
У височінь мій лет і світлу радість: жить!

**
*

Хтось дивиться, чиїсь гарячі очі,
Немов жарини, палять душу;
Не хочу їм коритися, не хочу!
Чому ж їм все таки коритись мушу?!

Чиясь усмішка, від жаги жорстока,
Лягає іскрами на віі!
Чому ж це гордість зимна і глибока
Від іскор тих так швидко попеліє?!

Чиїсь уста — тонкі, рішучі леза
Протнули гостро теплі губи!
Від вихру дивного прозорі плеса
Душі зламались болісно і любо!

Корюсь, неначе пісні на флюярі
Холодний вуж, спокійна і звичайна,
І чашу щастя піднімає в дарі
Якась велика незбагненна тайна!

**
*

У щілинах пупляхів весняних —
Зелень, тихі іскорки надій,
Що життя у величі новій
Сповнить простори глибінню п'яні.

Перші проліски у тиші лісовій
Переможуть морок сяйвом синім,
Струмені роздзвонять по долині
Заспіви для водяних лелій.

І намистом побіжать дзвінким
Дні по нитці променя ясного
Юності привітом гомінким,

Щоб душа її сповнилась Богом,
А хода, щоб впевненим, міцним
Кроком у життя клала дороги.

**
*

У сверщиків чарки співучі
Лле поле мед густий, пахучий:
Квіток та бджіл солодкий дар.
У ньому лип та гречки вина.
Від них п'яніє і людина
І лине серцем аж до хмар.

І забуває про дороги,
Що ними наболіли ноги,
Душі скрипіння і коліс.

І з вдячністю чоло схиляє
Для Бога, що у сонці сяє,
Аж де земний згасає ліс.

**
*

Тихо, тихо струмить тиша
Шляхом, шляхом аж під ліс.
Тихий шум траву колише,
Шелестять гілки беріз.

Шорох, шорох котить порох
На стежки посеред трав.
Придорожній кущ шишшини
В поросі згасати став.

Сунуть, сунуть сірі хмари
Із-за лісу аж на шлях.
Стелить вітер, мов примари,
По стерні холодний жах.

Загриміло! Блискавиця
Полетіла понад ліс.
Дощ упав і склється, склється
У траві світінням сліз.

Чисто, весело, іскристо
Промінці горять в полях,
Котить соняшне намисто
Радість стежкою на шлях.

**
*

Промінець у шибці вікна!
Любий друже, заходь у хату.
Хай іскриста усмішка твоя
Озолотить мою кімнату.

Повтікають тіні з кутків,
Сяде радість на підвіконні,
І відкриють очі в життя
В глеках квіти від смутку сонні.

Промінець у шибці душі!
Увійди у серця каплицю,
Хай усмішка твоя воскресить
В ній Ікони тінь блідолицю.

Щоб розквітла вона життям,
Джерелом непокірної сили,
Щоби ріки з того джерела
Своїм співом все зло заглушили.

**
*

Скажи, чому в душі моїй
Неспокій, вітер, бурі?
Усмішку сонця гасять тінь
І хмар вали понурі.

Лиш іноді в ласкавий час,
Як ніч дзвенить зірками,
В душі стихають бурі всі,
Б'є світло в серця брами.

Тоді немає там горінь,
Бажань, шукань, нічого,
Лише очей твоїх глибинь
І тихий усміх Бога.

**
*

Твоє чоло палить моє плече
Вогнем думок, що від пожеж червоні.
Ти хочеш зважити свої хрести
В моїй малій і нестійкій долоні.

Лягло, мов камінь, на моє плече
Твоє обличчя в часу павутинні.
Ти хочеш змити втому всіх доріг
В душі моєї кволому промінні.

Моє плече ламають, давлять, рвуть
Жорстокі пальці мук твоїх і болю.
Шукаєш сили у моїх очах,
Щоб в ній втопити темряви сваволю.

Даю, чого шукаєш у мені,
Даючи погасаю, порожнюю...
Жаданого відмовити тобі
Не можу, і не хочу, і не смію.

**
*

Замкнуло прощання в долонях
Тепло, що ним зустріч розквітла,
І сміток лягає на скронях
Вінком заходячого світла.

Вже віддаль підносить повіки
І в серці запалює тугу.
Заховано в душу навіки
Особу коханого друга.

У простору зимних зіниць
Згасає останнє проміння,
А серця лямпада іскриться
Долонь прощавальним горінням.

Ховаю цих іскор світіння
У пальців затулені квіти,
Щоб зустріч прийдешню з насіння
Тепла цього знов розпалити.

**
*

Йди з Богом!
Тільки усміх іскристий
Кладу в твого серця наснагу —
Непокірності символ мовчазний,
Розпромінену шпагу.

Не сміток
І не сліз світлу ніжність
Приношу тобі на прощання,
Лиш гаряче: приходь переможцем!
І жагу вижидання.

Приходь же
З сяйвом слави на скронях. —
Я поріг застелю рушниками
І тоді, аж тоді я заплачу
Щастя вогнесльозами.

**
*

Полум'яні квіти з пра-джерел любови
Запалали в серці радості вогнем,
Полум'ям співучим грають крила туги!
Всі вогні в дорогу до зірок візьмем.

Час уже! Безмежжя кличе у Світанок.
Гасне, тихо гасне в темряві Земля.
Не забудьмо взяти маків цвіт з собою,
Зміст ясний колосся — ним жили поля!

Пісню материну і Розп'яття символ...
Синю мудрість моря, білу казку гір,
Таїну кохання, усміх немовляти
Відамо Безсмертю у скарбницю зір.

**
*

Манить місяця каравела
Сколихнути вечірне плесо.
Синя сутінь виводить-креслить
Шлях на карті юнацьких мрій.

Вже сміється роса весела,
Дзвінко лється у чарку квіту.
Простягають тепло привіту
Білі пальці струнких лелій.

На стежки, що душі лиш знані,
Зір грайливо-іскристі грані
Світло шлють із висот Творця,

В дивні мандри йдуть юні люди
Із бажанням, що палить груди:
В чаші граля втопить серця!

**
*

Сопілка арабески тонів пише
В гарячу ніч — і гомонять піски.
Пустиня дише щораз тихше й тихше.

... Далеко десь левади і ліски,
Джерела вод — холодного кришталю,
Гаї й квіток веселкові казки...

Самум проснувся і встеля печаллю
У будні довгий, небезпечний шлях.
Примари прокидаються в проваллях.

... Оркестра сверщиків у золотих полях...
Невже ж оце лише фата моргана,
Блукання туги по жарких пісках?

Ні, це душа від безвихіддя п'яна
Краси шукає в чаші життєвій
І губить втому у мережі мрій.

**
*

Наливають мальви вечір у вікно,
За вікном у тиші мовчки гасне днина,
Мати колискових розстеля рядно
І, сповита в пісню, засина дитина.

Ходить ніч землею у намисті зір,
Срібну нитку долі крутить веретено,
Журно вишиває мати срібний взір
На рушник, що вранці зашумить зелено

І вузлом зав'яже золото доріг,
Вколеться у вузлик гілкою калина,
Щоб у бездоріжжя хлопець не забіг,
Щоб любов горіла завжди в серці сина.

**
*

На хустині неба зорі
Вишиває ніч.
Заглядає місяць в комин,
Із кутків вилазить спомин
І ляга на піч.

За вікном силвета саду,
Ген — смерек корон,
У шовковім павутинні
Заколихує в чатинні
Синю казку сон.

Ладан ялівцю лягає
В молитви квіток.
Тугу шле пугач в зневіру
Відшукати згубу: віру
В істину казок.

**
*

Блукає ніч, і пише по затоках
Знаки таємні місяця срібло.
І тиші чаша повна та глибока
На дні втопила вічності весло.

Блукає ніч, та під її габою,
У чорнім блиску простору зіниць,
День іскриться зірницею ясною
І світло стелить білу стежку ниць.

**
*

У віночку трави світла крапля роси
Розквітає в усмішці світання.
У долонях краси, в тихій краплі роси
Мовчки гасне вечірнє прощання.

У криницях зіниць, в глибині таємниць
Загоряється в росах кохання.
В опустілих полях вже кінчається шлях
І згоряє в росі розставання.

Тільки там, де застоялись плеса душі,
Де умерли без вітру стрункі комиші,
Де немає глибинні живої краси
Не горять самоцвіти ясної роси.

**
**

Іти кудись у простір срібносиній,
До зір, до сонця, до висот, до хмар,
І кинути назустріч хуртовині
Свій юний спів, душі гарячий жар.

Іти у мандри сильним, певним кроком,
У дні бурхливі, темні дні буття,
І день за днем вперед, і рік за роком
Різьбити радісно шляхи життя.

**
*

Замкнули чотири стіни
Нудьгу безбарвного будня,
Однаково йдуть хвилини
І травня, і жовтня, і грудня.

А за воротами — квіти,
І сонце, й розспівані води...
І якже ж душі не горіти
Від туги й жаги свободи!

І серця роздзвонені грані
Ламають замки навколо,
Прорізають, бунтом гнані,
Життя зачароване коло!

**
*

У рамах на стіні картина: море,
Шквал, у безодні вод зелена лють.
Холодний, хижий блиск, сапфіром звори.
І біллю снігу хвиль висока груди.

Мазок: і полохливий трепіт меві,
І чорна пляма хмар — жах лютих мук.
А небосхил — ще сонця світ рожевий,
Неначе ласка теплих, любих рук.

У рамах на стіні: гроза — картина,
У рамочці грудей душа гримить;
Мазки думок, мов сполох крил пташиних,
А тишею лиш обрій мерехтить.

**
*

Хто післав тебе, Зоряний Брате,
Щоб хустиною чистого слова
Серце, ранене людським безглуздям,
Ти обтер і від болю й від крові?

Хто післав тебе, Зоряна Сестро,
Щоб від сяйва усмішки твоєї
На шляху розцвітало будяччя
Білим квітом стрункої лілеї?

Хто вогнем поєднав нашу тугу,
Щоб горіти аж ген поза межі,
Щоб єднати іскринки любови
В Правди світлояснім безбережжі?

Щоб ні одної крапельки болю
В чаші радости нам не забути.
Щоб життя збагатити собою
І срібlistого дна досягнути.

**
*

Простяглися дороги далекі
У життя, непривітні й стрімкі.
Поклала темну тінь небезпека
На провалля і кручі стрункі.

І лягли нам до ніг ці дороги,
Полюбить їх всім серцем прийшлось,
Тут лишили сліди чийсь ноги,
Перед нами проходив тут хтось.

І розкинув на шлях, між каміння,
Буйну молодість, сміх і пісні,
Радість дружби, відваги горіння,
Подвиг, віру і мрії ясні.

Нам змережали квіттям дороги
І в квітки уплели заповіт
Наші предки: не знайте знемоги
І нащадкам лишіть світлий слід!

**
*

Гасне, гасне, згасає життя
У спустілих полях після жнив.
Жертву тіл на зчорнілій стерні
Замикають ключі журавлів.

Просякає крізь пальці землі,
Крізь долоні чорнозему кров,
Тут горіла найбільша із жертв,
Найсуттєвіша жертва — Любов;

Щоб погасла над нивою ніч,
Щоб весна сполум'янила день,
Щоб посіяли внуки в полях
Майбуття у розливах пісень.

**
*

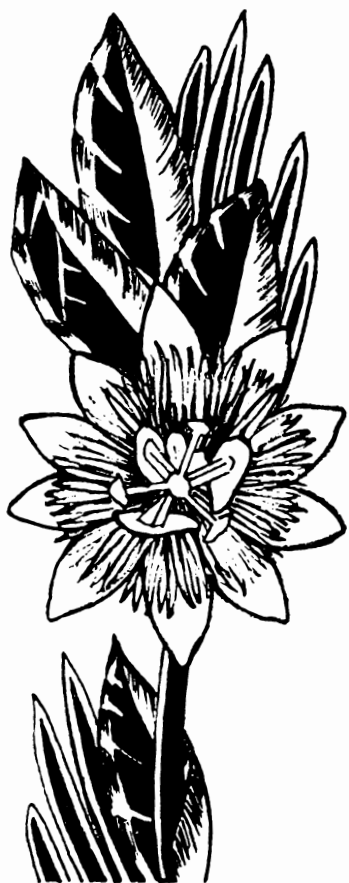
Згорить планета
У вогнях зорі.
Погасне сонце
В заграві світанку.
Зотліють тіні,
Темрява та зло
У полум'ї негаснучого ранку.

Замовкнуть люди
В реготі пожеж,
І висохнуть
Поля, й ліси, і гори;
Зів'ються м'яко
Пари рушником
Моря та океани у простори.

Згорить Земля,
Та не торкне вогонь
Її душі,
Що квітом непокори
На попелищі
Біло розцвіте
І про безмежжя туги заговорить.

У струни світла
Пісню уplete,
І сватання
Зав'яже в вишивання,
І материну ласку понесе
В безсмертний світ нового розквітання.

І рідне слово —
Суті самоцвіт
Вкладе колоссям
У серця розкуті.
І зійде хліб —
Трисвітлий Правди Хліб —
І ляже на Безмежности покутті.

ЧУДЕСНОЮ

**
*

Зір вогні спалахують в зеніті,
В хвилях моря білим квітом — піна;
У душі, мов майстер у граніті,
Гравірує туга: Україна?

Небосхил, немов гуцульська тайстра.
Мовкнуть хвилі на камінних стінах.
У душі встає з-під пальців майстра
Сім болючих літер: Україна!

Простори гнучким плетуться ликом,
Місяць розсипа срібло по рінях.
У душі гримить гарячим криком
Сім вогненних літер: Україна!

Гаснуть зорі й сутінок тікає
Ген туди, де далеч голубина;
Ранок молиться, а в серці сяє
Сім осяйних літер: Україна!

**
*

Далеко ти, дні котяться сумні,
Силає час мінуто до мінути,
А мрій гарячих іскорки ясні,
На мить, хоч, не дають тебе забути.

Хвилини йдуть і з відгорілих снів
Лягає дим задухою на груди;
Байдужіє весняний квіт садів,
Небес глибінь, манлива далеч, люди.

Тільки одна у серці ще горить
Така прекрасна і гаряча мрія:
Що прийде час і соняшна блакить
Твого імення шлях мені зогріє.

Ударить грім, і спалахнуть вогні,
І вигорить в душі мандрівки втома,
Твоє наймення камені німі
Мені співатимуть у тебе вдома.

**
*

У колонаді пальм струнких,
Шукаю тіні хоч твоєї;
Та знаю я: тебе нема,
Шукати тут тебе — дарма,
На душу туга скапує німа:
Згасаю я від неї.

Трапляється, що далечінь
З-за моря, з-поза небосхилу
Приносить звук пісень твоїх,
Іскриться день дзвенінням їх,
І ти встаєш у світлих снах моїх:
Приносиш радість, силу.

Я знаю: тут тебе нема,
Та прийде день ясний для мене:
Мандрівки пил зітру з чола,
І повернусь назавжди я
До тебе, земле зоряна моя,
Чи приймеш, рідна нене?

**
*

Пальми обелісками вп'ялись у височінь,
Грають поміж віттям помаранч вогні,
Бог краси у стіп розсипав світла рінь,
Пестять буйні трави промені ясні.

Пахощі солодким розлились вином
І гнучких мімоз пухнасто ніжний квіт
Серце непокоїть соняшним теплом
І пригадує казки дитячих давніх літ.

Чом же не скоряється чарові цих див,
Не сп'яніє серце нектаром мімоз,
Лиш болить від втрати скромних рідних нив
І срібла дзвінкого вбогих рідних лоз?

Помаранч вогні згасають на гілках
І мімози квіття тратить світлий чар...
Шле душа привіти макам у житах —
Тиху пісню туті їм несе у дар!

**
*

Голубі молитви
Шепчуть хвилі прозорі,
Сонця іскри ясні
Умиваються в морі.

Чи це квіття вишень,
Чи лиш сні білокрилі
Теплий вітер приніс
І розкинув на хвилі?

Чи це пташка шука
Між камінням оселі?
Ні, це туга моя
Ранить крила на скелі!

Ах, скажи, бо дарма
Я питаю у Бога,
Де шукати путі,
Де до тебе дорога?

**
*

Чужі квітки, і пальми, й орхідеї —
Такі далекі для душі моєї;
І до глибин її ще брами не знайшли,
В світлицю серця теж не увійшли.

Ось мальви квіт засушений, сірома,
Покладений в альбом колись, ще вдома,
Сьогодні тихо усміхається мені
І щастя будить у душі на дні.

**
*

Мряка мочить рушники стежок,
Вже намок від них увесь лужок.
Пишуть ноги мокрий, мокрий слід
Як виходять рано в білий світ.

Висушило сонце рушники,
Виросли в дороги всі стежки,
І просох уже вологий слід
Ніг, що вранці відійшли у світ.

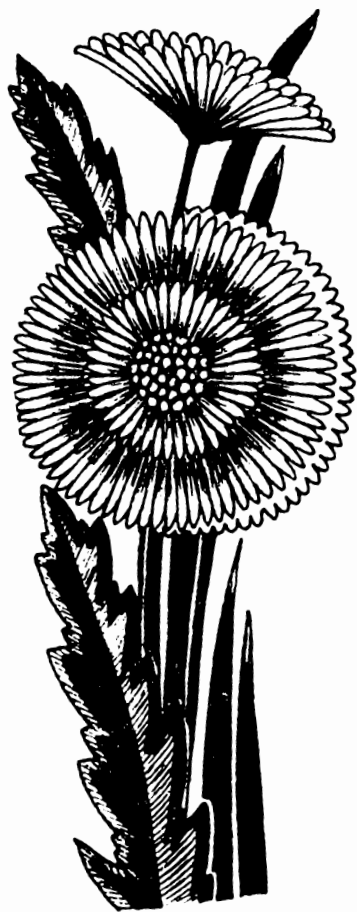
Вечір на воротях мовчки жде:
Хто до дому стежку прокладе,
І який напишуть ноги слід
Із світів далеких до воріт?

**
*

Кожний день — розпалена іскра,
Кожний день — руїна у храмі! —
Це було, коли гостре вістря
Клав на шлях у незнане камінь.

Кожний день — полину краплини,
Кожний день — невимірна туга.
Різьблять сльози стежки чужини,
В непокорі горить наруга.

Кожний день — перелитий келих,
Кожний день — в морі щастя шхуна! —
Це буде, коли шлях постелить
Доля в розквіт рідного вруна!

ОСІННІ

ПЕИЗАЖІ

**
*

В павутинні гілок — павуки золоті та червоні.
Комашиться сніжок, в павутиння злітає іскристо,
Поцілунком млостить павуків — насторожене листя
І вони шелестять від знемоги, спадають додолу,
Щоб горіння своє перелити у землю вологу,
Безконечник життя, благодаттю підсніжників білих,
Умережати в усміх весняного щастя нового.

**
*

Розчесало поле кучері вівсяні
І зелені межі заплело в вінки,
Одягло намисто — куколі рум'яні,
В пазуху згортає повні колоски.

Швидко прийде зустріч: лезами-устами
Ізцілюють стебла гомінкі серпи;
І знемога вкриє очі колосками,
Ляжуть на чорнозем втомлено снопи.

... Згадує, як тепло сильні руки ниву
Пестили й на зустріч з ними воно жде,
Щоб у них покласти суть свою щасливу,
Все своє багатство — зерно золоте.

**
*

Перші листочки осінні
Скапують тихо до стіп.
Жита стеблини промінні
Вдячно сплелися у сніп.

Небо блакитно-прозоре.
Мріє сріблом далечінь.
Стелять на шлях осоки
Смутком мережану тінь.

Квіття прив'яле на межах
Клонить голівки дрібні.
Гаснуть в осінніх мережах
Радісні соняшні дні.

Ліс кучерявий на горах
Злотом, пурпурою став,
Та у далеких просторах
Прихід весни вже світав.

**
*

Де ж бо знайти слова глибокі та іскристі,
Щоб розказать, як ліс вкривається багрою,
Як золотом мерехтить і казкою німою
Стають осінні дні прекрасні й променисті;

Як мряки голубі в душі кивота світлість
Приносять ніжний приторк Божої долоні,
Тремтливу тугу сіють на листки червоні
І рос печаль на айстр замріяних тендітність.

І звуки, і слова німіють у знеможі,
І блідне ум людський в Твоїм горінні, Боже;
Та може серце спрагле відшукати зможе
Краси безсмертя при стрункій дорозі.

**
*

Перецвіли весняні квіти.
Жагою літо достига.
Згубила чар юнацьких мігів
Налитої душі снага.

Погасли світлячки у травах.
Вмовкає пісня цвіркунів.
Згасає юність золотава
В важкому колосі ланів...

Аж ось чиясь рука ласкава
Поклала ватру серед нив.
Роси світла заграли в травах
І блиск їх юність розбудив.

Розбіглись зорі по zenіті.
Заблисли світлячки ясні.
У повноту достиглу літа
Упали юності пісні.

**
*

Гірко пахнуть розквітлі клени,
Розсипають квіток намисто,
Наповняють вином зеленим
Запорошену чарку міста.

Загоряються очі юні,
Розп'янілі вином зеленим,
Мовчки грають гарячі іскри
В синіх тінях розквітлих кленів.

Задивляється в сонця стрілку
Дід — у зморшках німа задума, —
Бачить в квітті засохлу гілку
В сизих кленів розквітлих шумах:

Непотрібна така й байдужа
Яр-зіницям, весні між квіттям...
Сиві скроні торкає стужа,
Пестять клени гіркавим квіттям.

**
*

Стрибають іскри у відкрите небо,
По травах стелиться прозорий дим.
Мені здається: близько так до тебе —
І простір став нікчемним і малим.

Ось-ось зімкнеться зустріч у долонях
І згасне туга тихо, мов зоря.
Срібло цвіте на ночі чорних скронях,
У росах щастя сяйвом загоря.

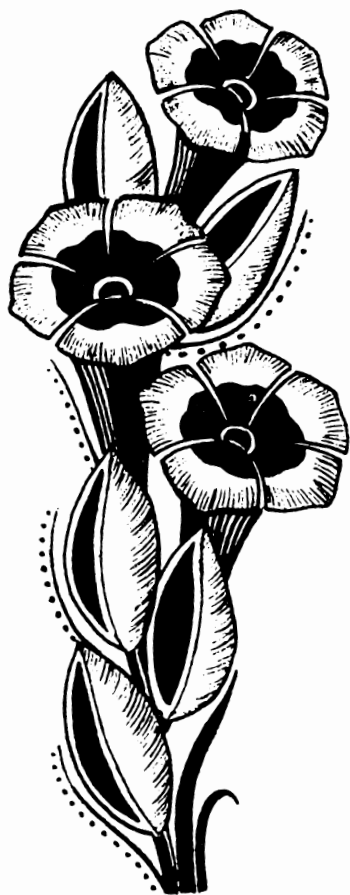
Спиняє ватра полум'я колиску.
Сіріє обрій, простяглася даль.
Світанок мерехтить рожевим блиском...
І простір знов поклав між нас печаль.

**
*

Відгоріли клени і струнким березам
Позмивали сльоти золото із кіс,
Ржавіють гілок безлистих чорні леза;
В полум'ї гострив їх, ще недавно, ліс.

Відспівала далеч пісню журавлину,
Спорожніле поле сивіє від сліз,
Бабиного літа срібну павутину
Тузі для намітки вітер вже приніс.

У stodолі Божій мовчки ходить тиша,
Сповива в молитву зерна повен віз.
Майбуття, в долонях, промені колише,
Що життям розпалять біг весни коліс.

БЛАКИТНІ

ПІСНІ

**
*

Згасає сонце у горінні крил білого голуба,
Розкочується в безвісті планети...
Знає птах, що вогонь його крил —
Життя негасимого злети
І несе його пісню в серця
Корони створінь — людини.

Йй дано зберегти це горіння
У душі — в насинині світла,
Щоб в майбутньому радість розквітла
Життя Квітом — Єдиним.

Бережи, бережи, бережи
Життя Квітку, людино!

**
*

Космос рясно цвіте перед хатою
І зоряються білі квіти.
У галактик срібlistі міти
Полини заплітаються з м'ятою.

У господі Отець клопочеться,
Він посіяв у всесвіті квіти,
Він прохає: будьте, як діти,
Кого дітьми назвати хочеться.

Ще з долонь не обсипалась глина,
Що життя короною стала,
Як з тремтінням рука наливала
У чарки кров єдиного Сина.

Для гостей, що зів'яли в дорозі,
Усміх Батька горить на порозі,
Тіло-хліб розцвітає привітом.

Відкриває ворота космічність
І крізь вікна вливається вічність —
Благодать над роздробленим світом.

**
*

Колони пнів, підбанники кронисті,
І килим моху, квіття шовки гожі,
Пташині хори. Промені іскристі
Ламають світло у вітражах листя.

Здвигнули храм Твої долоні Божі,
Ясніє святість їхня в храму крузі,
Сам Ти стоїш у ньому на сторожі
Від тих, що його сугі зловорожі.

Дивуються, коли в безмежній тузі
Стаю навколішки у лісу навах,
Де не згасає слід Твій у пилюзі,
В товпі, де разом вороги і друзі.

Тут близько Ти і тут Тобі прослава
Яріє в величі краси природи.
Молитву й тугу тут кладу у трави,
Моє на єдність із Тобою право.

**
*

Бродить мряка полями зеленими
І сріблиться колосся від рос,
На межі між важкими ячменями
На хресті почорнілім — Христос.

Принагідну квіток в'ялих китицю
Хтось поклав біля втомлених стіп,
З-під повік у Розп'ятого світиться
Супокійного сєва сніп

І спливає у простори ласкою
На зернята в струнких колосках.
Стане зерно і хлібом і паскою
На багатих і вбогих столах.

І голодні, трудами заморені,
В тихім сьйві з-під Божих повік
Зломлять паску і чудом покорені
Вип'ють Світла могутній потік.

Біжить вітрець гүщавиною листя,
Шумить, біжить в зелені свояси...
Принишкла під листком біленька квітка —
Маленька тїнь великої краси.

На струнах сонця грає спів пташиний,
А сверщики у спалахи світань
Співучі іскри розсипають дзвінко —
Маленькі тїні величі звучань.

Ступає хлібороб по срібній ниві,
Снить про обжинки, щедрий зміст вінця,
Колосся у тепло долонь вгортає —
Маленька тїнь великого Творця.

**
*

Вітаю Твоє мовчання,
Світло з-за синіх меж.
Духа Твого безмежжя
Торкнулось душі побереж.

Не треба ні одного слова,
Пояснень, запевнень, розмов.
У мові мовчання Твого
Мій розум всю суть віднайшов.

Вітаю Твоє мовчання,
Його приплив з-поза зір.
Готовлю весло й човен серця
В плавбу в непохитне: повір!

**
*

Колишуть хвилі синю пісню
У срібних пеленах пісків.
Суцвіттям туги біла піна
Пропалюється в синій спів.

Зоріє тиша й гострий розум
Принишк у синій глибині.
А серце піднімає вгору
Перлини, сховані на дні.

Хтось, за межею розуміння,
Єднає розум, серце, спів,
Щоб овоч істини в людині
У туги полум'ї дозрів.

**
*

Чому, коли червоно гасне ліс
І тихо в'януть айстри блідолиці,
Сковзає сміток з золотих беріз,
Мов сутінок, в душі ясні світлиці?

Чом олені шаліють у гаях,
Чом серце переходить туги межі,
Коли мрійлива осінь по шляхах
Постелить листя мідяні мережі?

... Це Ти у величі Твоєї храм
Прийти дозволив, глянути на нього.
Якого ж щастя ще потрібно нам?
Чого ще хочемо? Тебе самого!

**
*

Лягають води синню і сріблом,
Поміж камінням ницьма нишкне тиша,
Та й очеретів вітер не колише,
Зоріють хвилі кришталевим склом.

Упало сонце у кадило туй,
Горять струнких роменів білі свічі.
З просторів надпливає світла вічність,
Яріють роси славнем алилуй.

Сплеснула хвиля! Йде хтось по воді!
Чийсь віддих ледь торкнув холодні скроні, —
Це Бог прийшов! Лиш простягни долоні!
Та сумнів межу ставить на путі.

**
*

Великий Бог велику душу
Замкнув в тісеньку людську груди,
Лишив їй тугу і задуху
Безжалісно твердого: будь!

Та ось прорвала туга межі
До вічності глибин п'янкних:
Душі горінь ясні крутежі
Лягли на струнах гомінких,

І струни пройнялись тремтінням
Волі, захоплення й тривоги...
Це усміху свого проміння
Поклав на них великий Бог.

**

Веслує крилом сизоперим
Ясну височінь пташина,
А я іду по дорозі,
Я ж бо: тільки людина.

У казку чашечки квіту
Влітає дрібна комашина.
Для мене ця казка — мрія,
Я ж бо: тільки людина.

Дорогоцінне намисто
Вдягла на гілки калина.
У мене ж убоге тіло,
Я ж бо: тільки людина.

Увечір сверщів молитва
Дзвенить для Бога-Сина...
Мої слова вельми тихі,
Я ж бо: тільки людина.

Уся краса Творця Бога
Така неповторно єдина
Лягає мені під ноги.
Я ж: дитя Боже — людина!

**
*

Сині пальчики простяг до хліба
І стиснув його, неначе скарб,
І усмішка пригасила ніби
На чолі жорстоких злиднів карб.

Впав навколішки близенько грубки
І, на мить, забув про дні тривоги,
А з очей, з розхиленої губки,
Усміхався зголоднілий Бог.

**
**

Вояцький чобіт вдарив і під тин
Упало тіло, ні, лиш крихта тіла,
І з-під повік дитячих скорбних віч
Сльозина боязлива заблистіла.

Скотилася по личеньку блідім,
Упала тихо на холодний камінь;
І вийшов Бог із сутінків святинь,
Підняв її тремтячими руками.

**
*

Рука, канчук, дрібна спина дитяча,
І криком біль, і жах життя границь!
Багрою кров! Дитяча кров гаряча!
Смерть у безодні гаснучих зіниць.

Нараз задеревів канчук у жмені
І зледеніло серце від тривоги...
Очима, що уже були засклені,
На ката глянув сам розп'ятий Бог.

**
*

Хрест розпростав рамен важкий граніт
Над кимсь, що відійшов у світ Єгови.
Лягала тиша в різьблених слів міт:
“Граничний стовп життя, та не любови”.

Шорсткі долоні часу клали слід
На камінь і рослили буйні трави,
Та хтось невтомно в різьби заповіт
Приносив квіти й сльози з вій ласкавих.

Вечірний янгол тихий і сумний
Визбирував гарячих сліз намісто,
Носив у вічність, суті світ ясний,
У тайну Бога світлу і пречисту.

**
*

Я знаю, що Ти, Єдиний —
Вогонь Життя уночі.
В долоні світлій і теплій
До казки держиш ключі.

Я знаю, що Ти, Єдиний —
Дорога в зоряний міт.
Не можуть входити тіні
У Твій полум'яний світ.

Я знаю, що Ти, Єдиний —
Правди найглибший екстаз,
І тайні Твоїй дарую
Душі моєї алмаз:

Нехай Твоє ясне проміння
У гранях її дзвенить.
Нехай Твого Духа горіння
Не гасне в ній ні на мить.

Я знаю, що Ти, Єдиний —
Усього найглибша суть.
І змістом Твоїм мої серце,
Душа та розум цвітуть.

Книг сторінки — розкриті навстіж двері.
Туди б лише невпинно йти і йти...
Коли б знаття: утопишся в химері,
Чи зможеш світла ласку віднайти.

Творець простяг людині в дарі слово;
У пелюстках його і світло й тінь.
І засіваєш книги, людська мово,
Зерном і темряви й ясних горінь.

Всесильний Боже, не відмов нам змоги
Перемагати темну ніч і твань,
І не відмов нам сили, щоб дороги
Шукань снівала — істини шукань.

Щоби були книг сторінки дверима
Відкритими у Правду і Красу,
Щоб в них ясніла Суть Твоя незрима;
Йй без вагання серце понесу.

**
*

У вікна перехресті
Ламається світла стежина.
У гілок перехресті
Ламається пісня пташина.
У доріг перехресті
Ламає свій шлях людина...

Одна долоня єдина
Збирає уламки у жменю,
Єднає їх в ціле.

**
*

Криком мовчання кричить
Богородиця
Під хрестом з тілом Сина...
Він — і Бог, і людина.

Під серцем носила його...
І ломить холодні руки
Від нестерпної муки.

Криком мовчання кричать
Земні матері
Під хрестами синів...
Кожен в жертві згорів!

Під серцями носили їх,
Ростили в казці про волю...
Гасне казка від болю.

У відкриті вікна хрестів
Всемогучий
Простягає в долоні насіння
Найсвітлішого з чуд — Воскресіння.

**
*

Жорстокість ноги переможця
Топче скривавлену грудь:
Від нині рабом моїм будеш,
Про волю забудь, забудь!
М'язи мої всі з заліза,
Могутність моєї ноги
Зламає твої юні крила
Міццю своєї ваги!

Не взнати думкам переможця,
Що найміцніша із ніг
В глибокій пошані до волі
Ступає в пісок доріг
І зберігає з любов'ю
Навіть найменшу з комах,
Щоб зов її крил до волі
Під кроком важким не потах.

**

На Голготі горі, на скелях,
Хрест — окличник по слові “Аміль”.
Здержав віддих всесвітній простір,
Покотилося сонце у тїнь.

Третій день, третій день згасає
У величній пісні Творця.
Воскресає Життя на Голготі
Без кінця, без кінця, без кінця!

**
*

Не до розгадання Твоя глибінь,
Незрозуміла Твоїх шумів мова.
Шукати треба, тільки як знайти
На дні Твоєму перлу, перлу Слова?

Далеких побереж дрібний пісок
Твої долоні теплі і ласкаві
Збирають тихо. В світлі Твоїх вод
Іскриться він Твоїй бездонній славі.

Твоя самотність плаче в глибині,
Долоні вод несуть блакитну тугу
Мілким зернинам білого піску,
Що ним Ти всіяв побережжя смугу.

З М І С Т

1. Слово приніс Білий Голуб... ..	5
СТЕНКА ЗА СОНЦЕМ	
2. На флюярі журнітливого потоку... ..	9
3. Ти наназав мені втішатися й терпіти... ..	10
4. Хтось дивиться, чиїсь гарачі очі... ..	11
5. У щілинах пупляхів весняних —	12
6. У сверцинів чарни співучі... ..	13
7. Тихо, тихо струмить тиша... ..	14
8. Промінець у шибці вікна!	15
9. Снажи чому в душі моїй... ..	16
10. Твоє чоло палить моє плече... ..	17
11. Замкнуло прощання в долонях... ..	18
12. Йди з Богом!	19
13. Полум'яні квіти з пра-джерел любови... ..	20
14. Манить місяця наравела... ..	21
15. Сопілка арабески тонів пише... ..	22
16. Наливають мальви вечір у вікно,	23
17. На хустині неба зорі... ..	24
18. Блунає ніч, і пише по затоках... ..	25
19. У віночну трави світла крапля роси... ..	26
20. Іти нудись у простір срібносиній,	27
21. Замкнули чотири стіни... ..	28
22. У рамах на стіні картина: море,	29
23. Хто післав тебе, Зоряний Брате,	30
24. Простяглися дороги далені... ..	31
25. Гасне, гасне, згасає життя... ..	32
26. Згорить планета... ..	33
ЧУЖИНОЮ	
27. Зір вогні спалахують в zenіті,	37
28. Далеко ти, дні котяться сумні,	38
29. У колонаді пальм струнних,	39
30. Пальми обеліснами вп'ялись у височінь,	40
31. Голубі молитви... ..	41
32. Чужі квітки і пальми й орхідеї... ..	42

33. Мряна мочить рушники стежон,	43
34. Кожний день — розпалена іскра,	44
ОСІННІ ПЕЙЗАЖІ	
35. В павутинні гілон — павуки золоті та червоні.	47
36. Розчесало поле кучері вівсяні... ..	48
37. Перші листочки осінні... ..	49
38. Де ж бо знайти слова глибокі та іскристі,	50
39. Перецвіли весняні квіти.	51
40. Гірно пахнуть розквітлі клени,	52
41. Стрибають іскри у відкрите небо,	53
42. Відгоріли клени і струнним березам... ..	54
БЛАНІТНІ ПІСНІ	
43. Згасає сонце у горінні крил білого голуба,	57
44. Космос рясно цвіте перед хатою... ..	58
45. Колони пнів, підбанники кронисті,	59
46. Бродить мряна полями зеленими... ..	60
47. Біжить вітрець гушавиною листя,	61
48. Вітаю Твоє мовчання,	62
49. Нолишуть хвилі синю пісню... ..	63
50. Чому, коли червоно гасне ліс... ..	64
51. Лягають води синню і сріблом,	65
52. Великий Бог велику душу... ..	66
53. Веслує крилом сизоперим... ..	67
54. Сині пальчики простяг до хліба... ..	68
55. Вояцький чобіт вдарив і під тин... ..	69
56. Рука, канчун, дрібна спина дитяча,	70
57. Хрест розпростав рамен важкий граніт... ..	71
58. Я знаю, що Ти, Єдиний —	72
59. Книг сторінки — розкриті навстіж двері.	73
60. У вікна перехресті... ..	74
61. Криком мовчання кричить... ..	75
62. Жорстокість ноги переможця... ..	76
63. На Голготі горі, на скелях,	77
64. Не до розгадання Твоя глибін,	78

